

Arrest

nr. 113 977 van 19 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 september 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.04.2012 werd ingediend door:

H., M. Z. (R.R.: ...)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Kabul op (...)1984
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2006 onafgebroken in België zou verblijven; hij in de Belgische maatschappij geïntegreerd zou zijn en hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn; betrokkene goed Nederlands zou spreken en hij hiertoe de nodige taalopleidingen zou hebben gevolgd sinds zijn aankomst in België en hij ter staving deelcertificaten van de module (Nederlands + initiatie in de informatica), bijsturing advies Hvn, certificaten van de opleiding; deelcertificaten van een module in de basiseducatie en verklaringen en attesten voorlegt; hij vroeger lid zou zijn geweest van de krachtbalclub te Brugge en hij een attest van lidmaatschap voorlegt; betrokkene momenteel tewerkgesteld zou zijn en hij dus zou instaan voor zijn eigen levensonderhoud en financieel niet afhankelijk zou zijn van de Belgische Staat en geen financiële steun van het OCMW zou ontvangen en hij een duidelijke band met België zou hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 12.06.2006, werd afgesloten op 14.12.2006 met de beslissing 'Oude asielpcedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 15.12.2006. Zijn tweede procedure, ingediend op 19.04.2007, werd afgesloten op 14.05.2007 met de beslissing 'Oude asielpcedure - weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn derde aanvraag, ingediend op 06.01.2011, werd afgesloten op 11.10.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn vierde procedure, ingediend op 25.01.2012, werd afgesloten op 16.07.2012 met de beslissing 'Procedure afgesloten, zonder voorwerp' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan zes maanden voor de eerste aanvraag, iets minder dan één maand voor de tweede procedure, iets meer dan negen maanden voor de derde aanvraag en minder dan zes maanden voor de vierde procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat de situatie in Afghanistan onveilig zou zijn waardoor een terugkeer onmogelijk zou blijken. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan aangezien de situatie in Afghanistan onveilig zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verzoeker haalt aan dat de door de Verenigde Naties gemandateerde veiligheidsmacht ISAF in Afghanistan zou bevestigen dat de veiligheidssituatie sterk zou achteruitgaan. Diverse rapporten van Amnesty International zouden bevestigen dat een terugkeer naar Afghanistan in het algemeen of in het bijzonder naar bepaalde regio's niet veilig zou zijn en dat een internationale bescherming zou moeten

gegeven worden. Het zou dan ook onomstotelijk vaststaan dat deze rapporten zouden wijzen op toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Tevens wordt er verwezen naar een schrijven van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Het UNHCR zou stellen dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou zijn gezien de schending van de mensenrechten. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingen betwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.v.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene haalt aan dat er eveneens rekening moet gehouden worden met de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam in Afghanistan aangezien die de belangrijkste beschermingsmechanismen zouden vormen voor het individu. Hij zou niet meer terecht kunnen bij zijn familie, clan en stam.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Afghanistan is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Kaboel. Betrokkene toont niet aan waarom dit niet mogelijk zou zijn.

Betrokkene haalt aan dat de principes vervat in het EVRM dienen gerespecteerd te worden, zoals het verbod om de verzoeker te onderwerpen aan een vernederende behandeling.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.1.

*De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9*bis* Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.*

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken merkt op dat volgende omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn:

- *Langdurig onafgebroken verblijf in België;*
- *elementen van integratie en de duurzame lokale verankering;*
- *het spreken van de Nederlandse taal;*
- *sociale engagement;*
- *tewerkstelling;*
- *duur van de asielprocedure;*
- *onveiligheid in Afghanistan;*
- *geen netwerk meer in Afghanistan.*

4.3.

De conclusie van de verwerende partij, dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, is uiterst opmerkelijk, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken op dezelfde dag als de bestreden beslissing een beslissing van 'ontvankelijk, doch ongegrond' heeft genomen in het kader van de eerste humanitaire regularisatieaanvraag van de verzoekende partij (stuk 3).

De Dienst Vreemdelingen spreekt zichzelf tegen. Hoewel de verzoekende partij in beide aanvragen tot machtiging tot verblijf dezelfde elementen inroept, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de ene aanvraag onontvankelijk, wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden, doch de andere aanvraag

wordt wel ontvankelijk verklaard, hetgeen impliceert dat in deze aanvraag WEL buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Identiek dezelfde elementen vormen in de ene aanvraag wel buitengewone omstandigheden, in de andere aanvraag niet. Het is geheel onredelijk hoe de Dienst Vreemdelingenzaken tot een dergelijke beslissing kan komen.

4.4.

Bovendien dient de verzoekende partij evenwel op te merken dat hij zijn aanvraag deed op datum van 11/04/2012, zijnde tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag, ingediend op datum van 25/01/2012 en afgesloten op datum van 16/07/2012.

De aanvraag van de verzoekende partij is ontvankelijk, omwille van het feit dat hij deze aanvraag heeft ingediend tijdens deze lopende asielprocedure.

4.5.

Nergens motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent het feit dat zijn aanvraag ingediend werd tijdens het asielonderzoek en zijn aanvraag derhalve ontvankelijk is.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635,23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J. T.T. 2003, afl. 867, 393).

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet antwoordt op het feit dat de verzoekende partij zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging indient tijdens het asielonderzoek.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

4.6.

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is eveneens gebrekkig aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken enkel opmerkt dat volgende omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn:

- Langdurig onafgebroken verblijf in België;
- elementen van integratie en de duurzame lokale verankering;
- het spreken van de Nederlandse taal;
- sociale engagement;
- tewerkstelling;
- duur van de asiel procedure;
- onveiligheid in Afghanistan;
- geen netwerk meer in Afghanistan.

4.7.

4.7.1.

Zoals reeds aangegeven is de houding van de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken zichzelf tegenspreekt bij het nemen van twee beslissingen.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partij :

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt"

(zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANODE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

4.7.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de aanvraag in rechte en in feite af met het besluit dat de integratie geen grond voor ontvankelijkheid kan zijn en dat de verzoekende partij zijn aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in Afghanistan dient in te dienen.

Het mag duidelijk zijn dat deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

A).

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België ...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, ...) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

B).

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKEUKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

C)

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van die bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingen en het feit dat elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Verder motiveert verweerder dat de asielpcedures niet als onredelijk lang kunnen worden beschouwd; dat wat de onveilige situatie betreft in Afghanistan verzoeker geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven; dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst; dat het niet beschikken over een verblijfstitel in een derde land niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid; dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als een buitengewone omstandigheid te

worden weerhouden en dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is daar verzoeker niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker aangeeft dat hij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door verweerder, daar hij meent dat ten onrechte het langdurig onafgebroken verblijf in België, de elementen van integratie, het spreken van de Nederlandse taal, sociaal engagement, tewerkstelling, duur van de asielpcedure, onveiligheid in Afghanistan, geen netwerk meer in Afghanistan niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan die dient onderzocht te worden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In tegenstelling tot verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dient verweerder de aanvraag niet ontvankelijk te verklaren om de loutere reden dat een vorige aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Verweerder dient daarentegen voor elke aanvraag na te gaan of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. Verweerder beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid ter zake en dient niet te motiveren door te vergelijken met vorige aanvragen om machtiging tot verblijf. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij in beide aanvragen identiek dezelfde elementen heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden.

In casu heeft verweerder de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Verzoeker houdt voor dat de aanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard aangezien hij de machtiging heeft aangevraagd tijdens de lopende asielprocedure.

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening dient te houden met alle elementen, ook met latere eventuele actualisaties van de aanvraag of wijzigingen in de verblijfstoestand van de aanvrager. De buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het moment van de beslissing. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen, met name op 28 augustus 2012 was, blijktens de stukken van het administratief dossier, de asielprocedure van verzoeker afgelopen, met name op 13 juli 2012 aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 84 648 de afstand van het geding heeft vastgesteld. De Raad wijst er bovendien op dat hoewel uit artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat verzoeker tijdens de asielprocedure wordt vrijgesteld van de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument, hij niet uitdrukkelijk is vrijgesteld van de voorwaarde dat hij buitengewone omstandigheden dient aan te tonen die verantwoorden waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Deze bepaling voorziet niet dat het bestaan van een lopende asielprocedure van rechtswege dient te leiden tot een ontvankelijke aanvraag. Ook tijdens de asielprocedure is het aantonen van buitengewone omstandigheden noodzakelijk voor een ontvankelijke aanvraag. Verzoekers grief mist juridische grondslag.

Verzoeker betwist het motief in de beslissing dat langdurig onafgebroken verblijf in België, de elementen van integratie, het spreken van de Nederlandse taal, sociaal engagement, tewerkstelling, duur van de asielprocedure, onveiligheid in Afghanistan en geen netwerk meer in Afghanistan niet kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid. Verzoeker meent dat integratie wel degelijk een grond van ontvankelijkheid kan zijn.

De Raad wijst er evenwel op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van verzoeker in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoeker met zijn betoog geen omstandigheden aan die het hem bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit zijn land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door verzoeker, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De kritiek gegrond op het redelijkheidsbeginsel valt samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat kan verwezen worden naar het bovenstaande en ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen ten aanzien van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN